

У Дејтону новембра 1995. године је парафиран, а потом 14. децембра исте године у Паризу и потписан Општи оквирни споразум за мир у БиХ (Дејтонски споразум) са 12 анекса као проведбених дијелова тог оквирног споразума.

Тиме је престало постојање измишљене државе "Република Босна и Херцеговина". Босна и Херцеговина је у Дејтону потврђена само као збир територија два ентитета - Републике Српске успостављене прије рата и Муслиманско-хрватске Федерације успостављене током рата. По Дејтонском споразуму БиХ нема своју територију, јер сваки метар квадратни припада ентитетима: Српској 49% и Федерацији 51%. Због тога је и Брчко дистрикт установљен као кондоминијум (заједничко власништво) два ентитета, чиме се не крњи њихова територија и омјер 49:51. По Дејтонском споразуму БиХ нема ни владу, ни војску, ни граничну службу, ни суд, ни тужилаштво, ни СИПА, ни много тога што су до данас противправно наметнули ОХР и дио међународне заједнице.

Хрватска предсједница госпођа Колинда Грабар-Китаровић скоро је устврдила да је РС фалсификат!? Вели нам Колинда: "Реално гледајући РС се понаша као засебни идентитет у БиХ и скоро као самостална држава. Мислим да их треба полако вратити на земљу. РС није настала 9. јануара 1992, него је настала на темељу Дејтонских споразума. Цијели тај датум је не само велики фалсификат него опет провокација и један велики мит који се ствара". Госпођа вјероватно није имала времена пажљиво прочитати цјелокупан Дејтонски споразум и његове анексе, па ћемо извести Поучак за

Дејтонски "поучак" за Колинду и остале

Пише: Славко Митровић
четвртак, 23 фебруар 2017 09:12

Колинду и остале, наводећи искључиво чињенице и одредбе Дејтонског међународног уговора.

Непостојећа држава

У Преамбули Дејтонског споразума наведене су двије важне одреднице. Прва каже - Потврђујући своју определијељеност за Договорена основна начела објављена 8. септембра 1995. (познати као Женевски принципи) и за Додатно договорена основна начела објављена 26. септембра 1995. (познати као Њујоршки принципи), као и за споразуме о прекиду ватре од 14. септембра и 5. октобра 1995. Друга одредница је - Имајући у виду споразум од 29. августа 1995. године, којим је делегација СР Југославије овлашћена да у име РС потпише дијелове мировног плана који се односе на њу, уз обавезу да се постигнути споразум спроведе строго и досљедно".

Представници РС су за вријеме грађанског рата у БиХ били учесници свих мировних преговора које је водила међународна заједница. На крају је РС као страна дала овлашћење СР Југославији да потпише у њено име Оквирни споразум за мир. Без тог овлашћења не би ни било Дејтонског споразума. Такво овлашћење Федерација није давала "Републици БиХ", што потврђује статус Српске у односу према другој страни коју су чиниле "Република БиХ" и ФБиХ. Дејтон је био и завршна сцена наступа "Републике БиХ", чиме је престало и њено формално постојање. Стварног постојања никада није ни било. РС и други ентитет ФБиХ били су потписнице свих 12 анекса као проведбених дијелова међународног дејтонског споразума. Ентитети и само ентитети одређени су и као стране у сваком будућем споразумијевању и промјени Дејтонског споразума, без учешћа "Републике БиХ" и без послеријатне БиХ настале у Дејтону.

Према Конвенцији из Монтевидеа, да би се нека заједница звала државом потребно је испунити четири критеријума: 1. стално становништво; 2. дефинисана територија; 3. сопствена влада; 4. способност да уђе у односе са другим државама. Прва три критеријума "Република БиХ" апсолутно није испуњавала, јер је у априлу 1992. године у тренутку признања "РБиХ", постојала Хрватска заједница Херцег-Босна и то од 18. новембра 1991. године, са својом територијом, народом и владом, затим РС од 9. јануара 1992. године, такође са територијом, народом и владом. Признање "Републике БиХ" било је само папирнато, јер цијело вријеме до дејтонских преговора, "Република БиХ" није ни постојала. Једино би се могло рећи да је та папирната Алијина држава ступала у односе са другим државама, од чега је упамћен споразум Туђман-Изетбеговић, по коме је војска Хрватске, уз разарања и ратне злочине, освајала простор РС.

У Женевским принципима као саставним дијелом Дејтонског споразума, пише: "Сваки ентитет ће наставити да постоји у складу са својим садашњим уставом." РС, са својим институцијама законодавне, извршне, судске, војне власти, као и Хрватска Република Херцег-Босна, ефективно су вршиле сву власт на својим територијама у оквиру "међународно признатих граница" непостојеће БиХ. Поред фактичког непостојања, "Република БиХ" од марта 1994. године није више постојала ни формално. Након што је 1. марта 1994. потписан Вашингтонски споразум, а 18. марта конституисана Уставотворна скупштина ФБиХ, од посланика предратне Скупштине СР БиХ, који су преостали након повлачења српских посланика, није више ни било скупштине

"Републике БиХ". Постојале су ФБиХ и РС, а оно што се у Дејтону представљало као "Република БиХ", били су само Бошњаци-Муслимани, у лику Алије Изетбеговића, Хариса Силајџића и Мухамеда Шаћирбеја, који су били тек функционери непостојеће државе. Наравно, њихово присуство у Дејтону и потписивање споразума са анексима било је само дио сценарија за окончање рата.

Државност на папиру

Одредба члана 1.1. Устава БиХ, којом се указује на континуитет "Републике БиХ", врло јасно и прецизно одредила је у три сегмента да се то односи искључиво на њен међународноправни статус. Устав одређује да Република БиХ, чије ће службено име од сада бити "БиХ", наставља своје правно постојање: 1) према међународном праву као држава, 2) у оквиру међународно признатих граница, 3) остаје чланица Уједињених нација, те може као БиХ задржати или затражити чланство у оквиру система УН и другим међународним организацијама. Али све то са унутрашњом структуром измијењеном како је предвиђено Уставом БиХ. Унутрашња структура су два ентитета и онај ниво заједничких органа који БиХ као државу одређује искључиво у спољним односима. Нема никаквог унутрашњег континуитета "Републике БиХ", што је тврдио и сарајевски професор уставног права Касим Трнка као члан Изетбеговићеве делегације у Дејтону.

"Република БиХ" као потписница (давалац изјаве о прихватању) Анекса 4 и формално је престала постојати 14. децембра 1995. године, чланом 12.1. Анекса 4. као Устава БиХ, који гласи: "Овај Устав ступа на снагу потписивањем Општег оквирног споразума као уставни акт који замјењује и ставља ван снаге Устав Републике БиХ." Такозвана "Република БиХ" и није била суверена држава, па зато Дејтонским споразумом није ни била предвиђена ратификација у парламенту те, назовидржаве, постојеће само на папиру ради међународног признања, које је било дефинитиван увод у крвави грађански рат. О непостојању "Републике БиХ" као државе свједочи и Ричард Холбрук у својој књизи "Завршити рат". Холбрук пише како се почетком септембра 1995. приликом договарања Женевских принципа Алија Изетбеговић успротивио називу РС као "нацистичком имену". Поред фактичке власти на половини територије предратне БиХ, Српска је задржавањем имена показала и формалну јачину свог статуса. А одредница "Република" међународним уговором избрисана је из назива данашње БиХ. И то говори о врло ограниченом и искључиво спољнополитичком континуитету БиХ. Убјеђујући Алију Изетбеговића да прихвати име РС, Холбрук је рекао: "Не вјерујемо да име РС значи много све док добијате све друго - међународно признање, дефинисане границе, прихватање вашег легалног статуса. Ништа од овога раније нисте имали."

Дејтонски "поучак" за Колинду и остале

Пише: Славко Митровић
четвртак, 23 фебруар 2017 09:12

